

Records del nostre avi, Josep Vert

Records

Si reculo en el temps i en els pensaments, m'adono que hi ha molts fets i moltes anècdotes que he viscut des de la meva infància i fins al dia d'avui i amb les quals he gaudit molt.

Des que era un nap buf i fèiem sortides al Montgrí, excursions inoblidables pel massís, amb l'avi que m'ensenyava el primer fòssil, les passejades i visites al barri vell de Girona, a l'arxiu documental, fins a les xerrades (que no fa tant encara fèiem) sobre les calaixeres de Torroella... Prou bé coneixia, l'avi, la meva afició i estima pel mobiliari antic, sobre el qual sovint intercanviàvem bibliografia i coneixements.

Tant li fa si era història, art, geografia, música i, no cal dir, els cotxes... tot, i quan dic tot, vull dir TOT, era digne de ser estudiat.

Recordo amb tendresa dues anècdotes (ben disperses de temàtica) que em van ocórrer fa temps i mentre era a l'institut.

Dec parlar de fa uns quinze anys... En una de les lliçons va sortir el tema dels exvots. Abans de parlar-ne, el professor va demanar si algú coneixia o sabia què eren. Jo, poc feta a participar a classe, sobretot per l'edat i en gran part per la vergonya, devia tenir un rampell de satisfacció! M'estranya ara, pensant-hi, la rapidesa amb què vaig alçar la mà i vaig contestar explicant als meus companys com eren els exvots, quina finalitat tenien i, com no, vaig fer saber que el meu AVI -l'orgull m'ho

devia fer pronunciar amb majúscules- havia publicat un llibre sobre el tema (*La indústria de la cera, els exvots i les devocions populars*).

També fa més o menys aquest temps, una tasca que ens van encomanar a preparar a casa va ser la de fer l'arbre genealògic de la família. La gran majoria de la classe va aportar fins a tres o màxim quatre generacions. No recordo amb exactitud quantes en vaig portar jo, més de quinze segur, i ben detallades... i és que l'avi també feia poc havia acabat l'estudi del llinatge Vert, que abastava des del segle XVI fins a l'actualitat. La professora es va estranyar i em va dir: "quin estudi més complet!" Li vaig comentar que el meu avi havia fet aquest estudi, que, per això, ho havíem fet conjuntament, i em va dir que el felicités!

Com aquestes, moltes anècdotes i sobretot molts records, records que ara em permeten gaudir i recordar; gaudir de les passejades per Torroella (i per molts altres llocs), apreciar detalls, frisos, relleus i inscripcions que expliquen la història d'una vila que ell, l'avi, en Pepitu, ens ha ajudat a conèixer i a viure.

Tal és l'interès i la passió amb què feia les recerques que, com podeu imaginar, han quedat molts treballs al tinter... entre ells, un sobre les calaixeres del segle XVIII, on Torroella destacava pels seus grans ebenistes, artistes que donaren nom a una tipologia de moble que actualment és sinònim de qualitat i *savoir faire*.

Amb el mateix orgull que vaig aixecar la mà a classe, escric avui aquestes ratlles, amb la idea de poder donar llum, en un futur no massa llunyà, a algun dels projectes que ell va començar.

Carla Vert i Pagès

Valors

Passió és la força que ens mou per seguir el camí dels nostres somnis.

La passió per fer les coses és una de les característiques principals que he après del meu avi.

També, com tenir sempre un esperit jove per poder moure aquest gran motor que tots tenim dins i que ens ajuda a tirar endavant les coses amb molt d'entusiasme, perseverança, fe i il·lusió. A la vegada, la motivació de tenir inquietuds per diferents camps.

Aquestes i més serien algunes de les característiques que m'ha sabut transmetre.

No és fàcil poder descriure tots aquests valors amb unes breus línies, però espero poder, al llarg de tot el meu camí, transmetre als altres el que a mi m'ha pogut fer arribar. Entre d'altres paraules: IL·LUSIÓ, ESTIMACIÓ i GAUDIR DE LES COSES AMB PLE-
NITUD.

Gràcies per tot aquest aprenentatge, avi Pepitu!

Núria Vert i Pagès